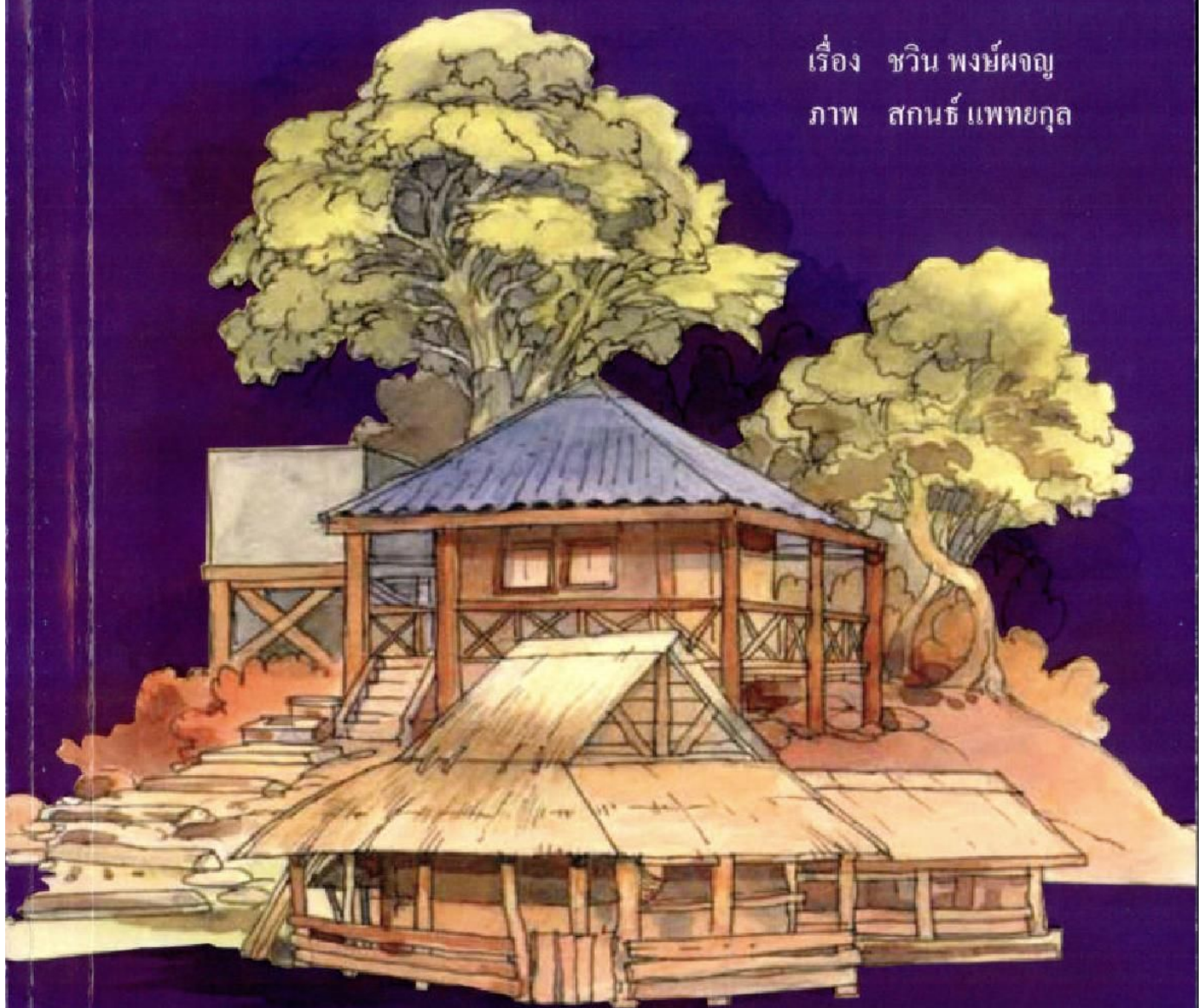

หนังสือบันทึกดีประเภทร้อยกรอง

ความสุขของกูกไก่

เรื่อง ชวิน พงษ์พจณู

ภาพ สกนธ์ แพทยกุล

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

6

หนังสือบันทึกคดีประเภทร้อยกรอง

ความสุขของกูกไก่

เรื่อง ชวิน พงษ์ผจญ

ภาพ สกนธ์ แพทยกุล

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

หนังสืออ่านเพิ่มเติมระดับมัธยมศึกษา

ความสุขของลูกไก่

ลิขสิทธิ์ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

และ สมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย

ผู้จัดพิมพ์ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๕๖

จำนวนพิมพ์ ๑๕,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๓๗๖ ถนนชัยพฤกษ์ แขวงคลองจั่น เขตคลองจั่น กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๕๐๐๐, ๐-๒๘๘๒-๑๐๑๐

โทรสาร ๐-๒๔๓๓-๒๗๔๒, ๐-๒๔๓๔-๑๓๘๕

E-mail : aprint@amarin.co.th

Homepage : <http://www.amarin.com>

ISBN 978-616-372-196-9

ประกาศสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
เรื่อง อนุญาตให้ใช้สื่อการเรียนรู้ในสถานศึกษา

ด้วยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานร่วมกับสมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย (TSPCA) ได้จัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ความสุขของกูกไก่ ระดับมัธยมศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้พิจารณาแล้วอนุญาตให้ใช้ในสถานศึกษาได้

ประกาศ ณ วันที่ ๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๗

(นายอภิชาติ จีระวุฒิ)

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

คำนำ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานและสมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย (TSPCA) ได้จัดการประกวดต้นฉบับหนังสือเสริมประสบการณ์เกี่ยวกับการส่งเสริมสวัสดิภาพและป้องกันการทารุณสัตว์ขึ้นเพื่อเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการดูแลสัตว์ การเสริมสร้างจิตสำนึกแห่งความรักความเมตตาต่อสัตว์แก่เด็กและเยาวชน รวมทั้งการป้องกันและแก้ไขปัญหการทารุณสัตว์

หนังสือบันเทิงคดีประเภทร้อยกรอง เรื่อง ความสุขของกูกไก่ ได้รับรางวัลชนะเลิศ หนังสือบันเทิงคดีประเภทร้อยกรอง ระดับเด็กอายุ ๑๒-๑๔ ปี เขียนเรื่องโดย นายชวิน พงษ์ผจญ วาดภาพโดยนายสกันธ์ แพทย์กุล เนื้อเรื่องกล่าวถึงเด็กสาวชื่อ กูกไก่ ซึ่งมีหน้าที่เลี้ยงดูให้อาหารสัตว์ทั้งก่อนไปและกลับจากโรงเรียน ครอบครัวของกูกไก่ปลูกฝังบุตรสาวให้เป็นคนมีเมตตาต่อสัตว์เมื่อไปพบลูกลิงที่แม่ถูกยิงตายจึงช่วยชีวิตไว้และในที่สุดได้ก่อตั้งชมรม รักเรา...รักสัตว์ขึ้นเพื่อดูแลรักษาสัตว์และรณรงค์ไม่ให้มีการล่าสัตว์ป่า

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน พิจารณาเห็นว่าเรื่องนี้มีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและสอดคล้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สามารถใช้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมระดับมัธยมศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ ได้จึงได้พิจารณาจัดพิมพ์จำนวน ๑๕,๐๐๐ เล่ม เพื่อแจกสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาทั่วประเทศ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเรื่องนี้จะปลูกจิตสำนึกให้เด็กและเยาวชนเกิดความรักความเมตตาต่อสัตว์และปฏิบัติต่อสัตว์อย่างถูกต้องและส่งเสริมนิสัยรักการอ่าน ขอขอบคุณผู้มีส่วนร่วมในการจัดทำไว้ ณ โอกาสนี้

(นายอภิชาติ จีระวุฒิ)

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

จากใจผู้เขียนเรื่องความสุขของกูกไก่

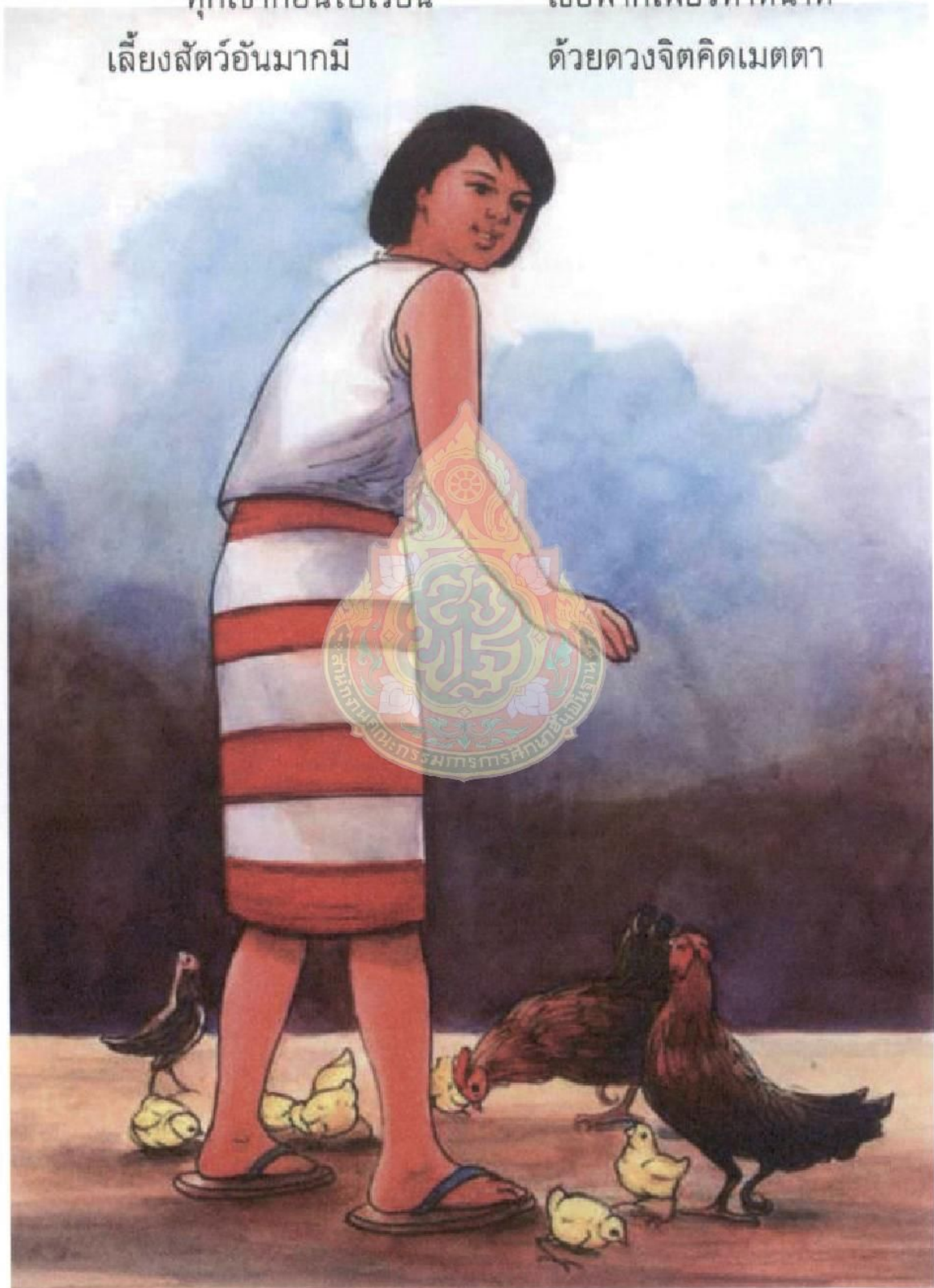

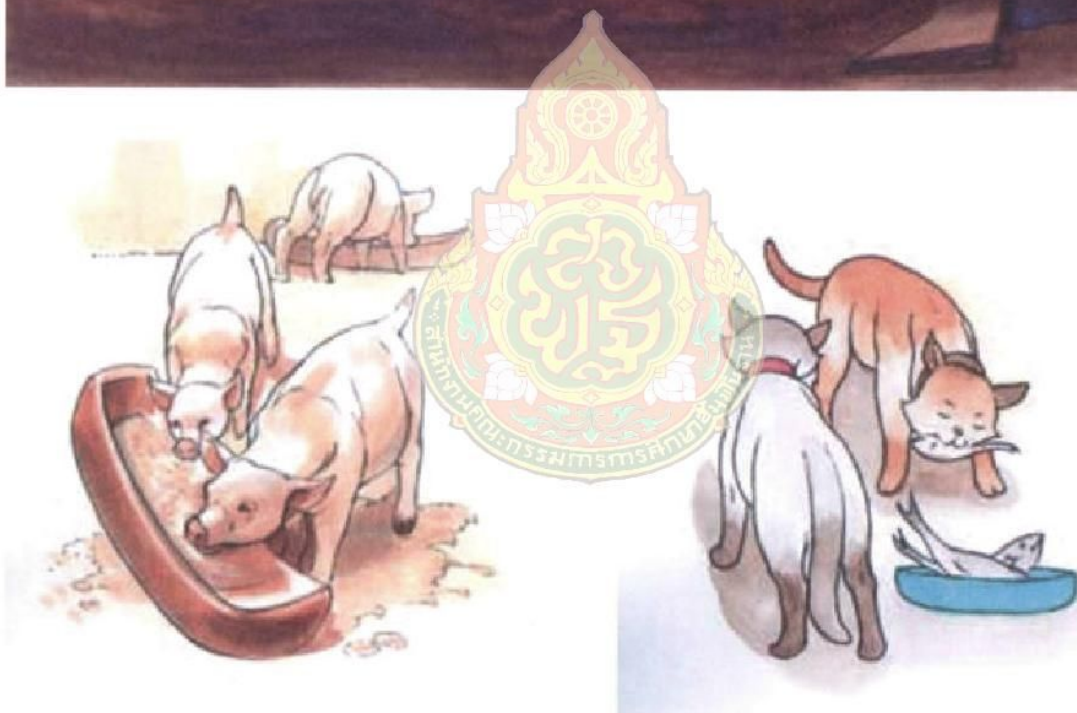
...ก่อนอื่นต้องขอขอบพระคุณคุณครูสมารัตน์ พงศ์ศิลป์ ที่กรุณา
รับฟังเรื่อง“ความสุขของกูกไก่”ทางโทรศัพท์ในช่วงปิดภาคเรียน และชี้แนะ
แนวทางการปรับปรุงแก้ไขจนเป็นที่น่าพอใจ เพราะหากเรื่องนี้ไม่ได้รับการ
ตรวจแก้ไขจากคุณครูแล้ว คงไม่มีโอกาสได้รับรางวัลในครั้งนี้อย่างแน่นอน
แรงบันดาลใจที่เขียนเรื่องนี้ ต้องยกให้สุนัขที่น่ารักทั้ง ๕ ตัว ของผู้เขียน
เพราะความรักความผูกพันที่มีต่อกัน เป็นความทรงจำดีๆ และเป็นกำลังใจ
ให้สร้างสรรค์ผลงานจนเสร็จสมบูรณ์เนื้อหาเป็นเรื่องใกล้ตัวที่ใช้ถ้อยคำง่ายๆ
จึงหวังว่าเรื่องนี้จะช่วยปลูกจิตสำนึกให้เยาวชนตลอดจนผู้อ่านทุกเพศทุกวัย
ได้ตระหนักว่า “สัตว์ทุกตัวล้วนมีคุณค่าและความสำคัญเท่าเทียมกับมนุษย์”
จึงควรให้ความรักความเมตตาและปฏิบัติต่อสัตว์เสมือนเพื่อนร่วมโลก
คนหนึ่ง...

ชวิน พงษ์ผจญ

ณ บ้านลานเชิงเขา
เด็กสาวผู้สดใส
ทุกเช้าก่อนไปเรียน
เลี้ยงสัตว์อันมากมาย

มีเรื่องเล่าของก๊วกไก่อ่
ด้วยน้ำใจและไมตรี
เธอพากเพียรทำหน้าที่
ด้วยดวงจิตคิดเมตตา

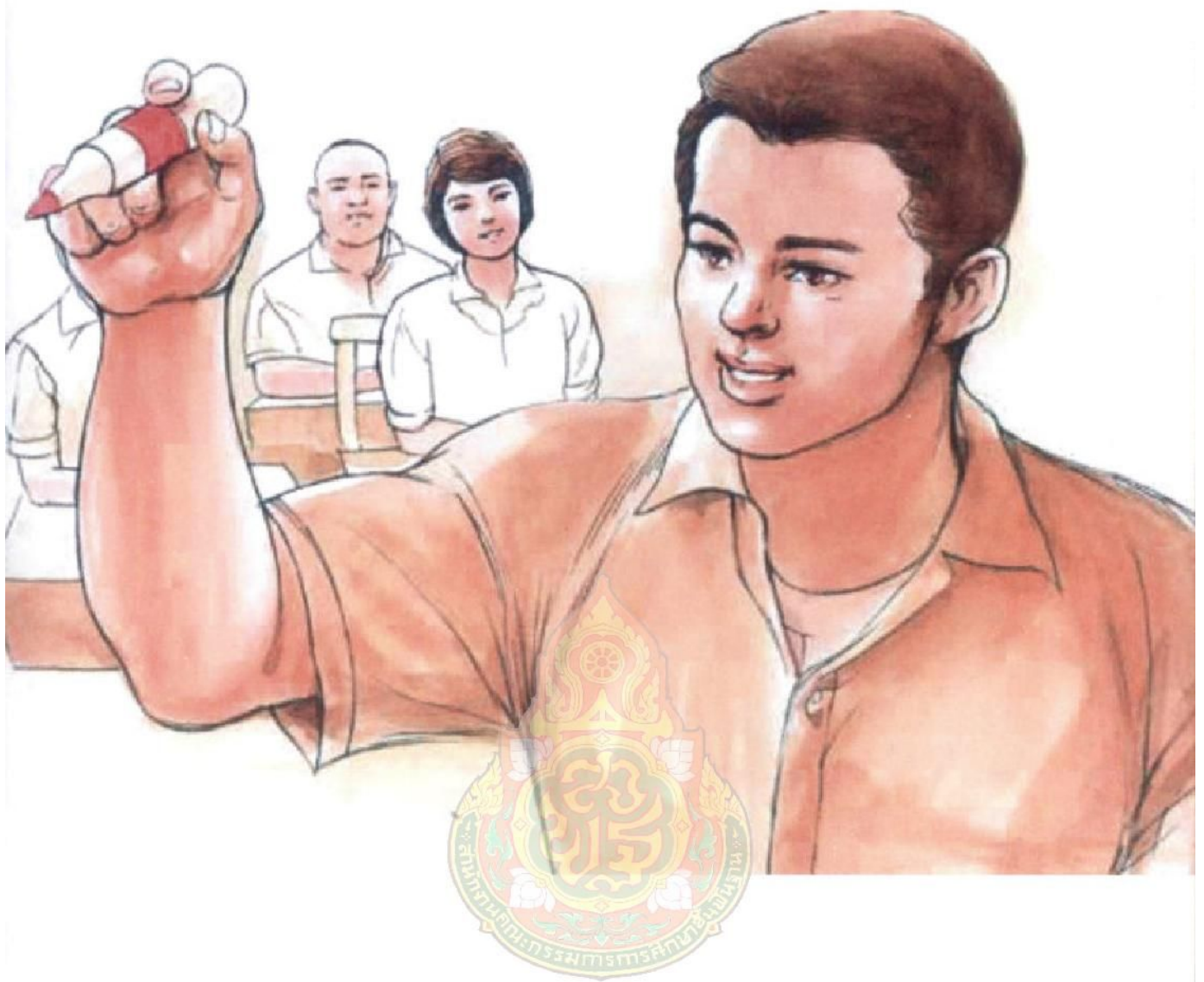
แม่ไก่ให้ข้าวเปลือก
แมวน้อยให้กินปลา
พ่อสอนให้รักเขา
ไข่มมเนื้อเร่งทำ

แม่วัวเลือกให้กินหญ้า
หมูทั้งสันให้กินรำ
เพราะช่วยเราสุขเข้าคำ
ให้คนเลี้ยงล้วนสบาย

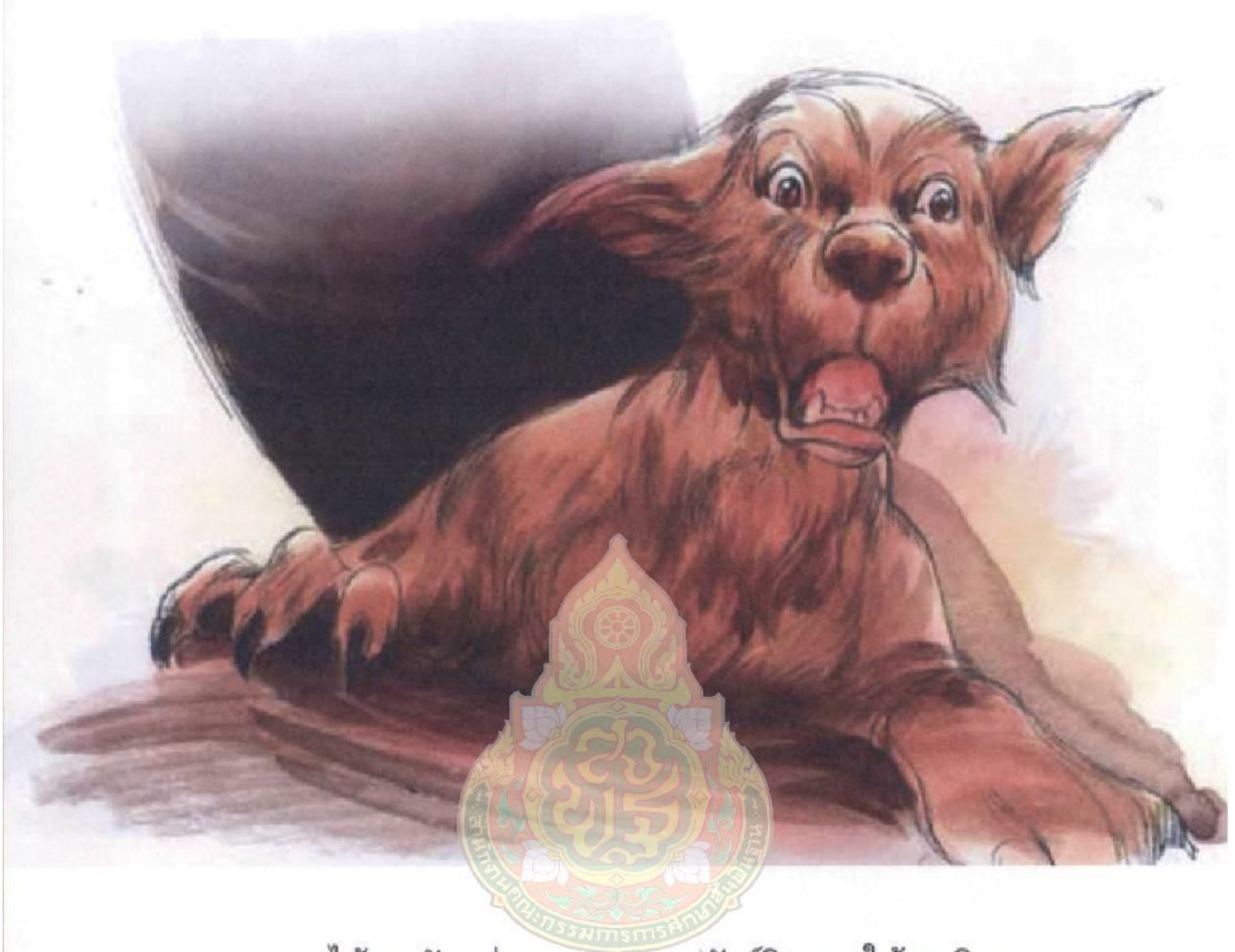
ส่วนหนึ่งเก็บไว้กิน
 ได้เงินมามากมาย
 ทั้งหมดเพราะหมู่วัว
 เลี้ยงเขา...เขาเลี้ยงตน
 หลังให้อาหารแล้ว
 มุ่งหน้าลาพ่อพลัน

ส่วนเหลือล้นนำไปขาย
 ครอบครัวสุขถ้วนทุกคน
 พ่อบอกชัดชี้เหตุผล
 ต่างพึ่งพาอาศัยกัน
 กู้ไถ่แล้วเดินมาดมั่น
 ยิ้มสุขใจไปโรงเรียน

วันนี้ครูผู้สอน
เด็กเด็กต่างพากเพียร
หนึ่งนั้นน่าสนใจ
ข้อหนึ่งยังตรงตรา

เอื้ออาทรไม่แปรเปลี่ยน
ฟังเรื่องราวครูกเล่ามา
คือสอนให้ท่องศีลห้า
ห้ามฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

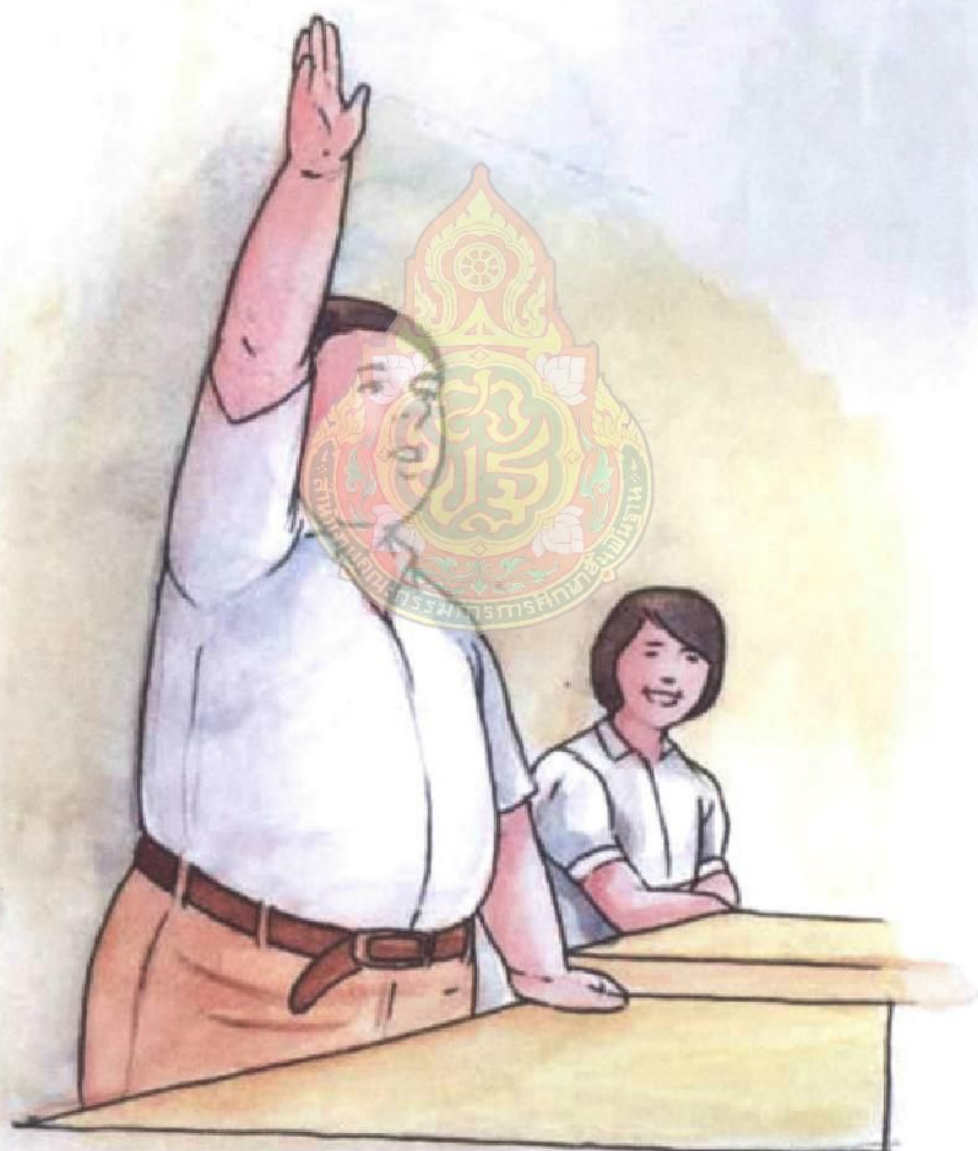

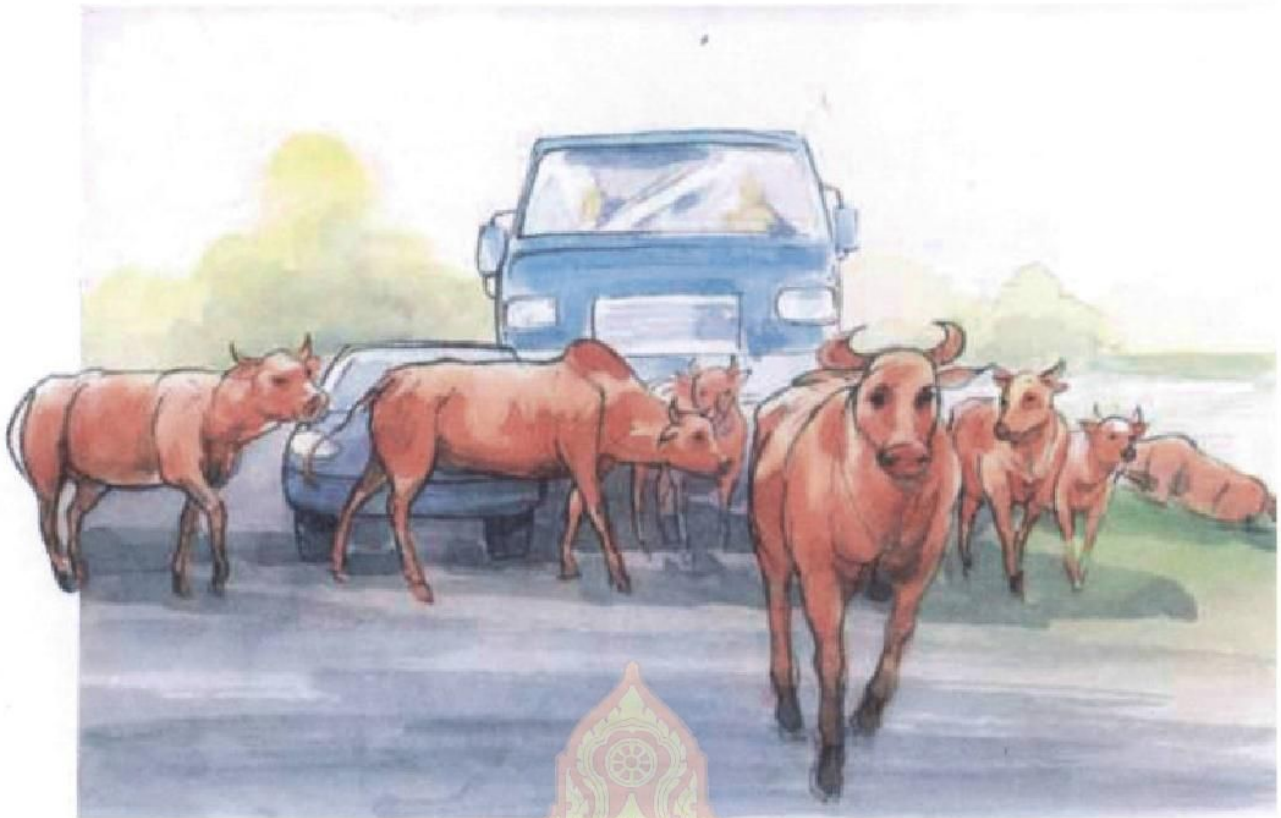
ครูได้ยกตัวอย่าง
ลำบากอยู่เป็นนิจ
ครั้นไม่ระวังตน
ชีวินสิ้นดวงแด
ต้นกล้วยกม็อดอบ
บอกครูอย่างตั้งใจ

สัตว์ริมทางให้เราคิด
ไร้อาหาร...การดูแล
ถูกรถชนจนย่าแย๋
จงลองคิดความผิดใคร
ตามระบอบของวินัย
สัตว์ผิดไป...ไม่ระวัง

ฟ้าใสพุดตัดบท
จึงชนเข้าอย่างจัง
ไทยแท้พุดขึ้นบ้าง
น้ำใจมิไม่พอ

คนขับรถไม่ยอมยั้ง
แล้วมีพาไปหาหมอ
คนข้างทางผิดไหมหนอ
ทั้งสัตว์ไว้ให้นอนตาย

คุณครูยิ้มยินดี เพราะเด็กนี้ตอบมากมาย
 เฉลยคำตอบคล้ายคลึง ที่ถูกใจคิดไว้อย่าง
 คนผิดคือเจ้าของ เลี้ยงแล้วต้องไม่ข่มเหง
 หรือปล่อยให้วิ่งว่ง อยู่ริมทางอย่างลำพัง

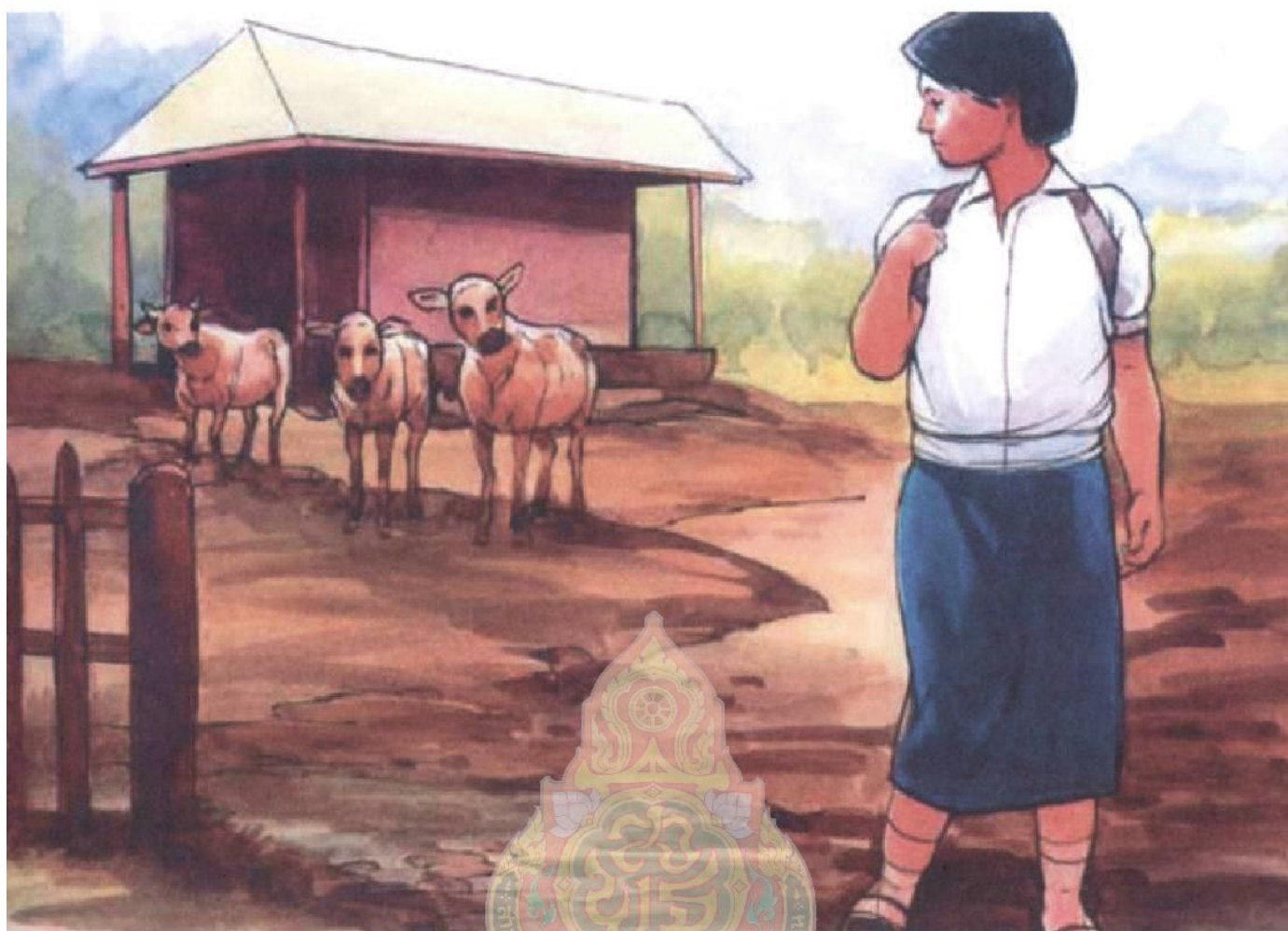

ยามเล็กยังน่ารัก	มักเลียงไว้ตามใจหวัง
ยามโตพอน่าซัง	ก็ทิ้งไป...มิไยดี
เลียงแล้วต้องเมตตา	อย่าละเลยไม่ปราณี
ปล่อยไปถูกยายี	สิ้นชีวีเป็นบาปกรรม
เพราะเขามีจิตใจ	และฝันใฝ่หาสุขล้ำ
หวังให้คนเลียงนำ	ไปดูแลจนแก่ตัว

ครูอย่างแข็งขัน
บาปกรรมความหมองมัว
นักเรียนต่างรู้แจ้ง
ว่าจะทำอะไร

แม้ทั้งสัตว์ไม่พันพัว
ก็ติดตนฤพันไป
แสดงความคิดเห็นใหม่
สัตว์จึงไม่ถูกละเลย

เลิกเรียนพอดีกัน	การบ้านนั้นอย่าเมินเฉย
คำถามเหมือนอย่างเคย	ครูให้คิดหาวิธี
ระหว่างทางกลับบ้าน	ก็วกไถ่ผ่านบ้านลุงมี
เลี้ยงสัตว์ล้วนพันธุ์ดี	แต่พอมแห่งน้ำสงสาร

เพราะเขาเลี้ยงทิ้งขว้าง
ซังไว้ทุกวันวาร
เลี้ยงสัตว์ต้องดูแล
ถูกไก่อบอกให้รู้

สัตว์อยู่อย่างไรอาหาร
ปล่อยเอาไว้ไม่แลดู
มิใช่แคให้ที่อยู่
ลงมือเขาจึงเข้าใจ

แล้วผ่านบ้านปาร์ตัน
หน้าบ้านประดับไป
เบื้องหลังอันสวยงาม
กุกไก่พูดย้ำเน้น

แกเลี้ยงสัตว์สงวนไว้
ด้วยเขาสัตว์เห็นชัดเจน
คือนิยามแห่งกรรมเวร
หวังป่าเห็นความเป็นจริง

ผ่านป่าเห็นลูกนก
ขาหักนอนแน่นิ่ง
กูกไก่อมองร่างน้อย
ช่วงแรกคล้ายเคลือบแคลง

บินมาตกถูกทอดทิ้ง
ยิ่งบินยิ่งดูโรยแรง
นัยน์ตาค่อยค่อยแสดง
แต่ช่วงหลังหวังช่วยเหลือ

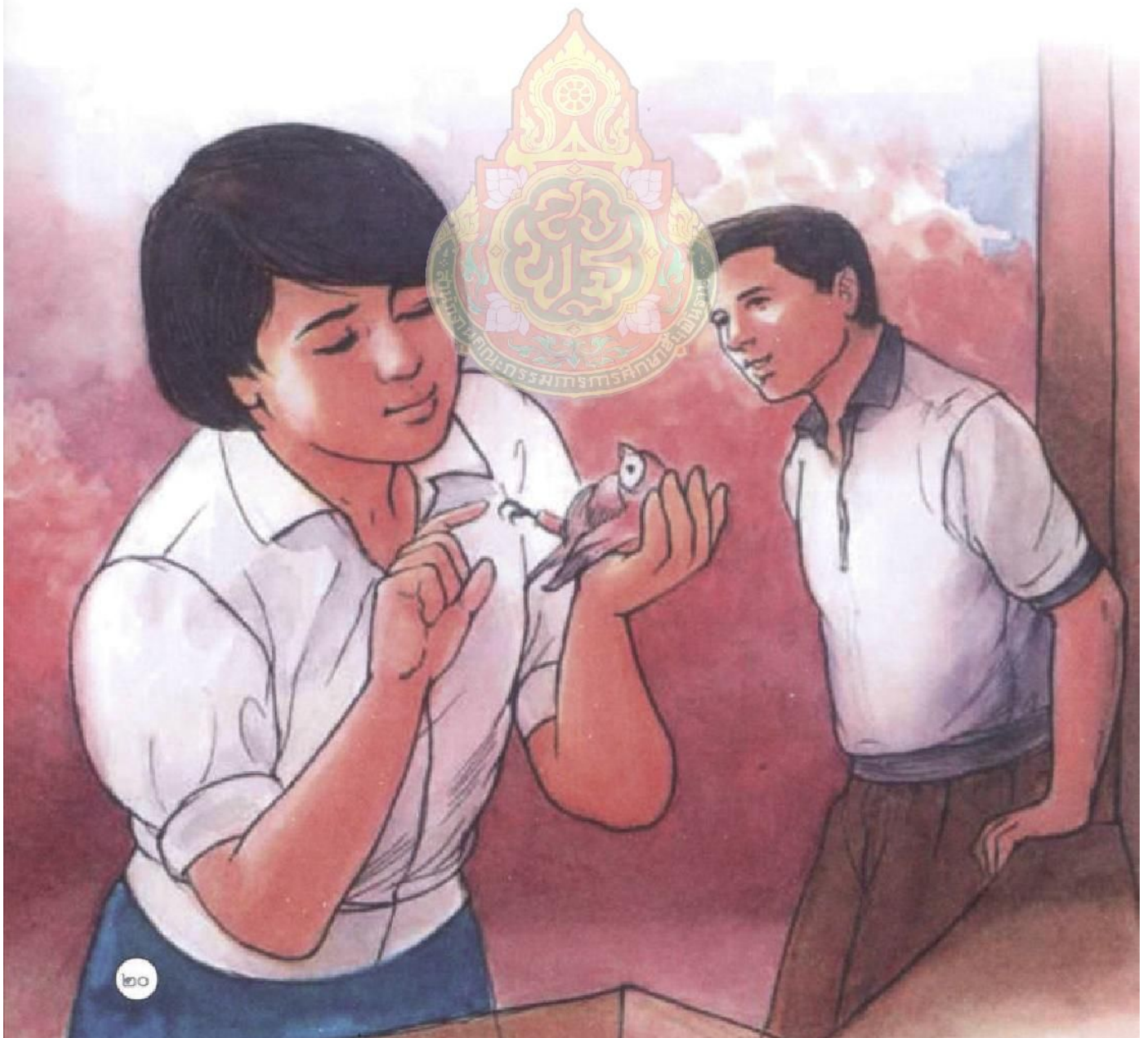

เด็กน้อยอุ้มร่างนั้น
พานกกกลับบ้านเพื่อ
ถึงบ้านเธอเรียกพ่อ
บอกนกใจแพ้วลอย

ยกขึ้นพลันมันจุนเจือ
ช่วยรักษาสองขาน้อย
ขอกลองยาแล้วนั่งคอย
รอหน้อยนะนกน้อยจำ

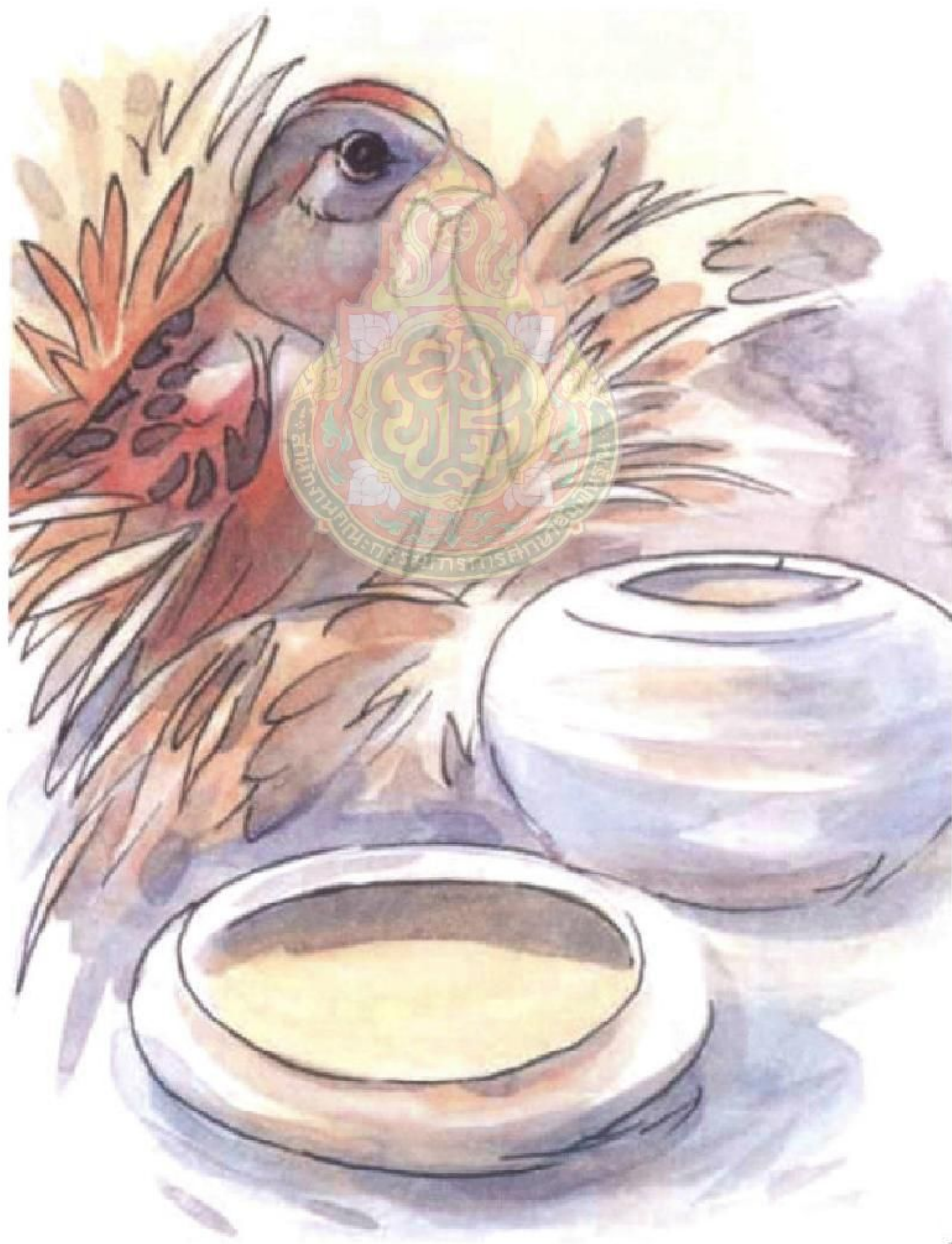
กล่องยาเมื่อมาถึง
หยดใส่แล้วพันผ้า
เสร็จแล้วนำกล่องใหญ่
ข้าวฟ่างน้ำวางเต็ม

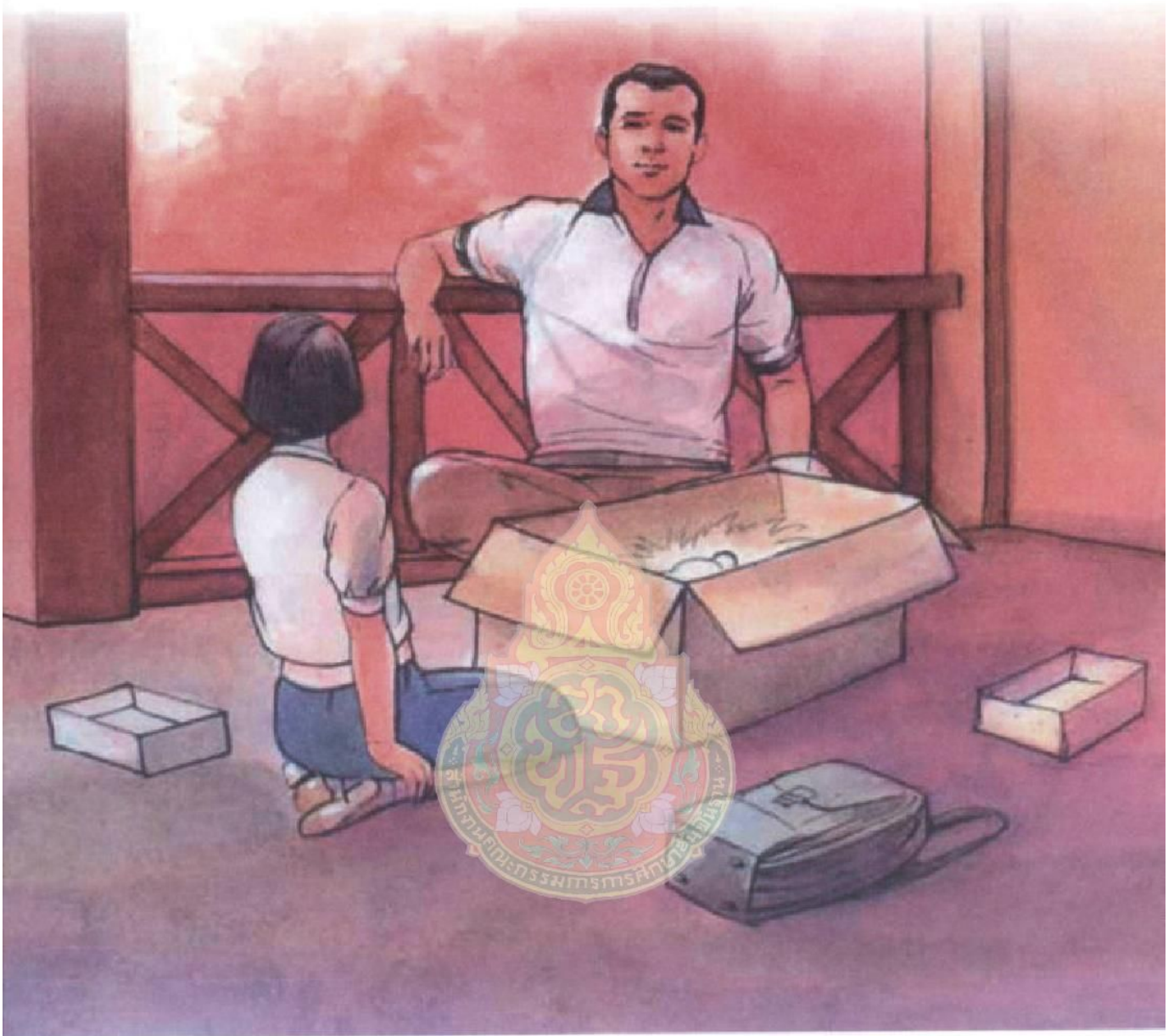
เธอรีบดองยาแดงมา
ให้เข้ารูปเหมือนดังเดิม
ตัดแล้วใส่กระดาษเสริม
อยู่ข้างข้างสร้างรังไว้

อัมมกวางในรัง
นำผ้ามาห่มให้
พ่อกถามว่าทำไม
ก็กลัวตอบไปว่า

ด้วยจิตหวังนกปลอดภัย
เสมือนน้องร่วมมารดา
จึงตั้งใจนำรักษา
เพราะนกนี้มีชีวิต

เมื่อเรารักตัวเรา
มีใครไม่รู้คิด
หนูจึงอุ้มเขามา
ขามันหายเมื่อใด

คนอื่นเขาก็มีสิทธิ์
รักตนเองมีเกรงภัย
เพื่อรักษาหวังหายไข้
จักปล่อยให้กลับบ้านตัว

พ่อจึงถามอีกว่า
เลี้ยงจนเป็นครอบครัว
เด็กน้อยตอบทันใด
ใจหนูต้องยึดถือ

ไยรักษามิคิดกลัว
จะทำใจปล่อยได้ฤ
บอกพ่อไปทั้งหมดคือ
ความคิดของเจ้านกน้อย

ถ้ามันอยากกลับบ้าน
แต่หากรักรังจ้อย
นั่งเฝ้าจนรุ่งเช้า
ฟ้าสั่งฝนพรingsพรู

เมื่อถึงกาลก็ต้องปล่อย
หนูก็คอยเพียงเลี้ยงดู
ของวันเสาร์อันหดหู่
ทั่วเชิงเขาสัตว์เปียกปอน

พ่อบอกว่าวันนี้
กู๊กไก่จึ่งตื่นนอน
ครั้นฝนซาลงแล้ว
พ่อจึงปลุกกู๊กไก่

ถ้าโชคดีฝนหยุดก่อน
เข้าป่าเก็บผลไม้
เกิดเสียงแว่ว...เสียงปืนไฟ
แล้วเร่งไปเข้าป่าพลัน

เข้าป่าไปไม่นาน
เป็นร่างแม่ลิงนั้น
ลูกลิงผู้อำภัพ
ไร้แม่ผู้แน่นหนา

ก็พบพานสองร่างสิ้น
ถูกยิงสิ้นดับสิ้นแล้ว
หัวใจยับแม้คลาดแคล้ว
เลี้ยงด้วยรักตลอดมา

สองแกำของกูกไก่
เธอบอกลูกสิงจำ
แล้วเธออุ้มลูกสิง
พอบอกกูกไก่เอ๋ย

นั้นเต็มไปด้วยน้ำตา
ไปกับฉันอย่าหวั่นเลย
ทำใจทิ้งร่างนึ่งเฉย
การนำไปมันไม่ดี

ให้เป็นวัฏจักรสัตว์
ปล่อยไว้ไม่นานที
ก็ถูกเฝ้าบอกกับพ่อ
ทำให้ผืนแผ่นดิน

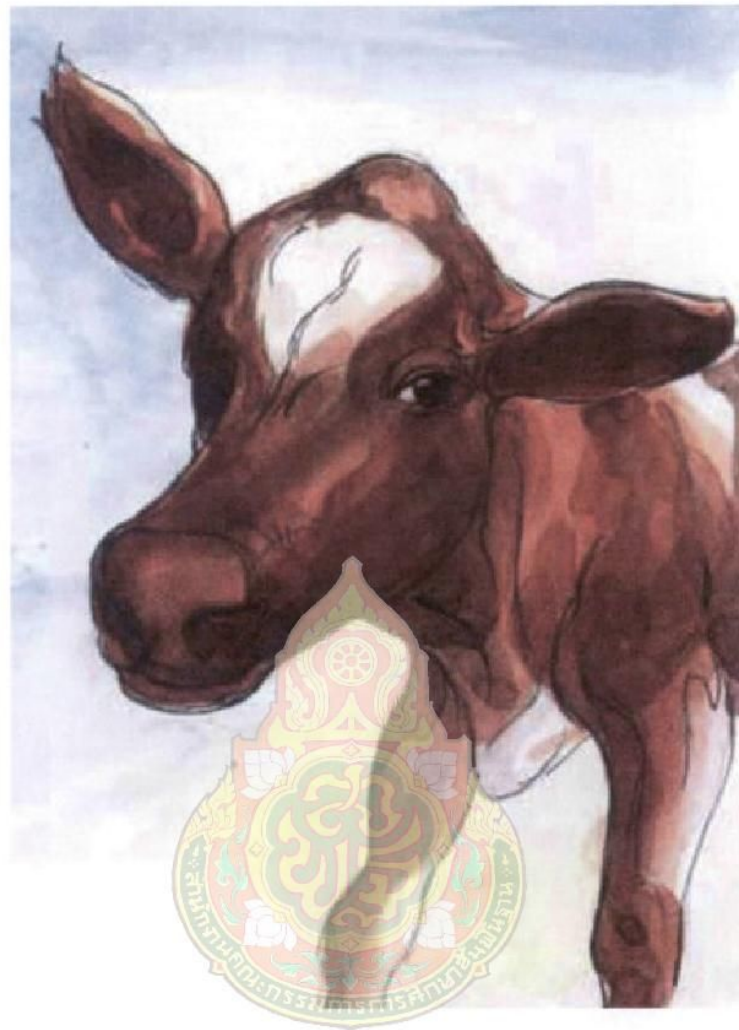
เหมือนถูกกักตสันชีวิ
สิงโตเสือคงมากิน
หนูขอสู้ไม่สุดสิ้น
ไร้คนมาฆ่าสัตว์เล่น

พวกเขามีชีวิต
ซ้เป็นซ้ตายเน้น
พ้อบอกกุกไก่เอ๋ย
แต่สิ่งทีสร้างภัย

ฤเป็นสิทธิคนคิดเกณฑ์
แกสัตว์ทีมีจิตใจ
พ้อก็เคยสู้เคยไฟ
คือคนไม่รู้สำนึก

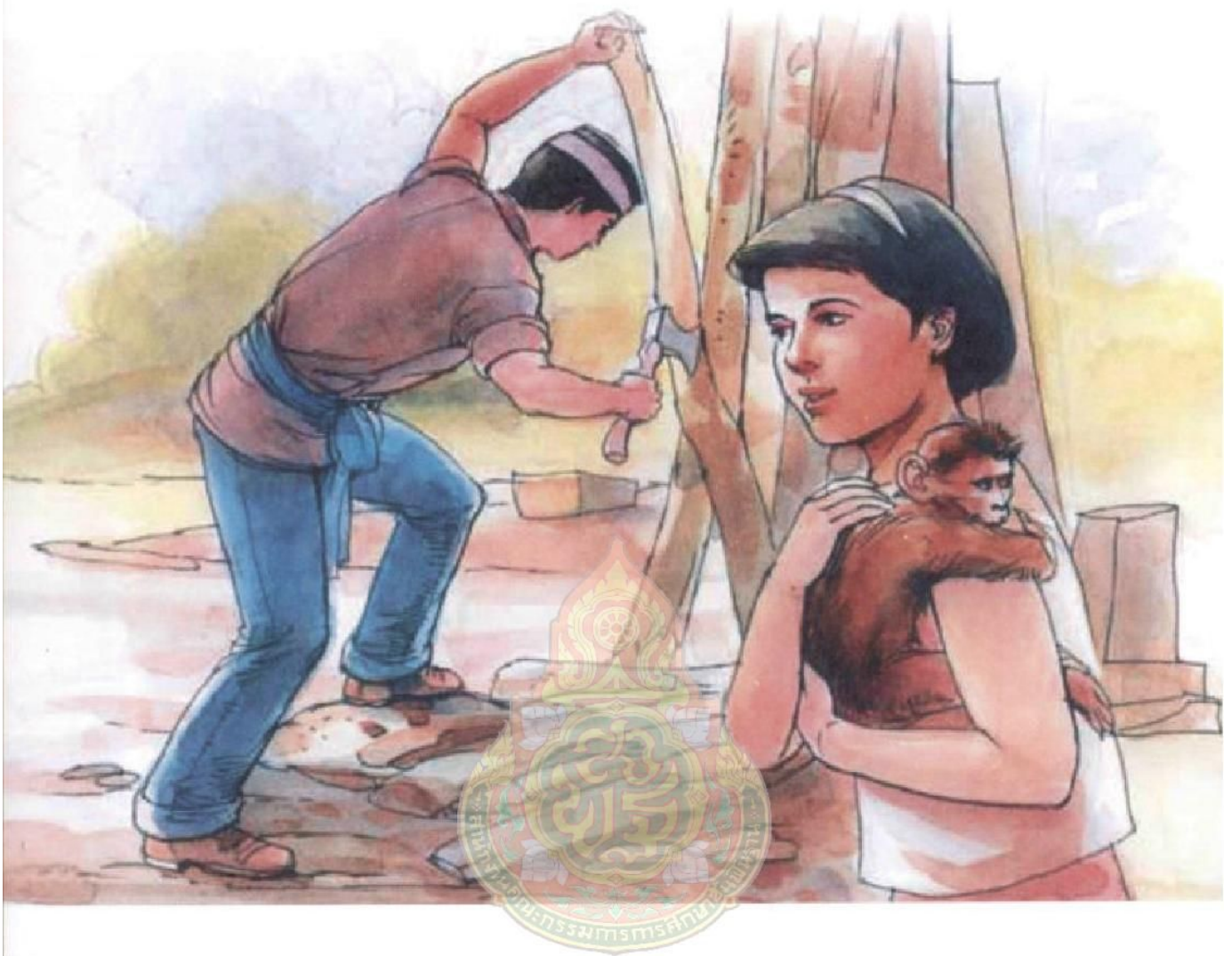
มิใช่ครอบครัวตน
แบ่งเส้นคนสัตว์ตริก-
นี่แหละภาพลวงตา
เบื้องหลังฝั่งประเด็น

มิใช่คนไม่รู้ลึก
ตรองว่าต่ำไม่จำเป็น
ที่คนฆ่าเขามองเห็น
ชีวิตใครไม่สำคัญ

ถ้าลูกจะต่อสู้
ร่วมรณรงค์กัน
เริ่มต้นแต่บัดนี้
รู้รักกันสัณนิ

พ่อจกอยู่คู่ลูกมัน
ปันน้ำใจให้ชีวิต
ทุกชีวีร่วมมือจิต
ปลูกความคิดปลูกจิตใจ

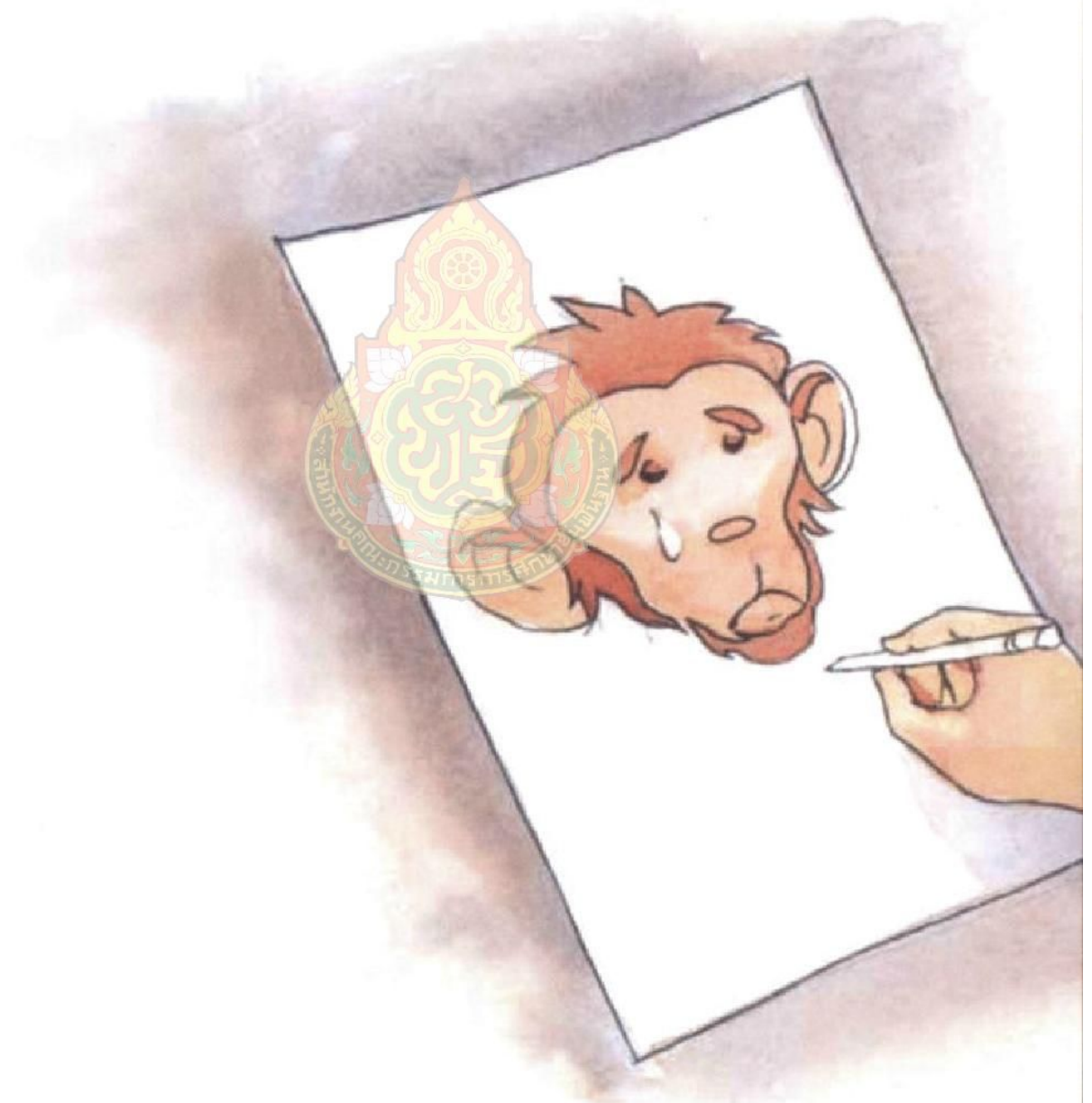

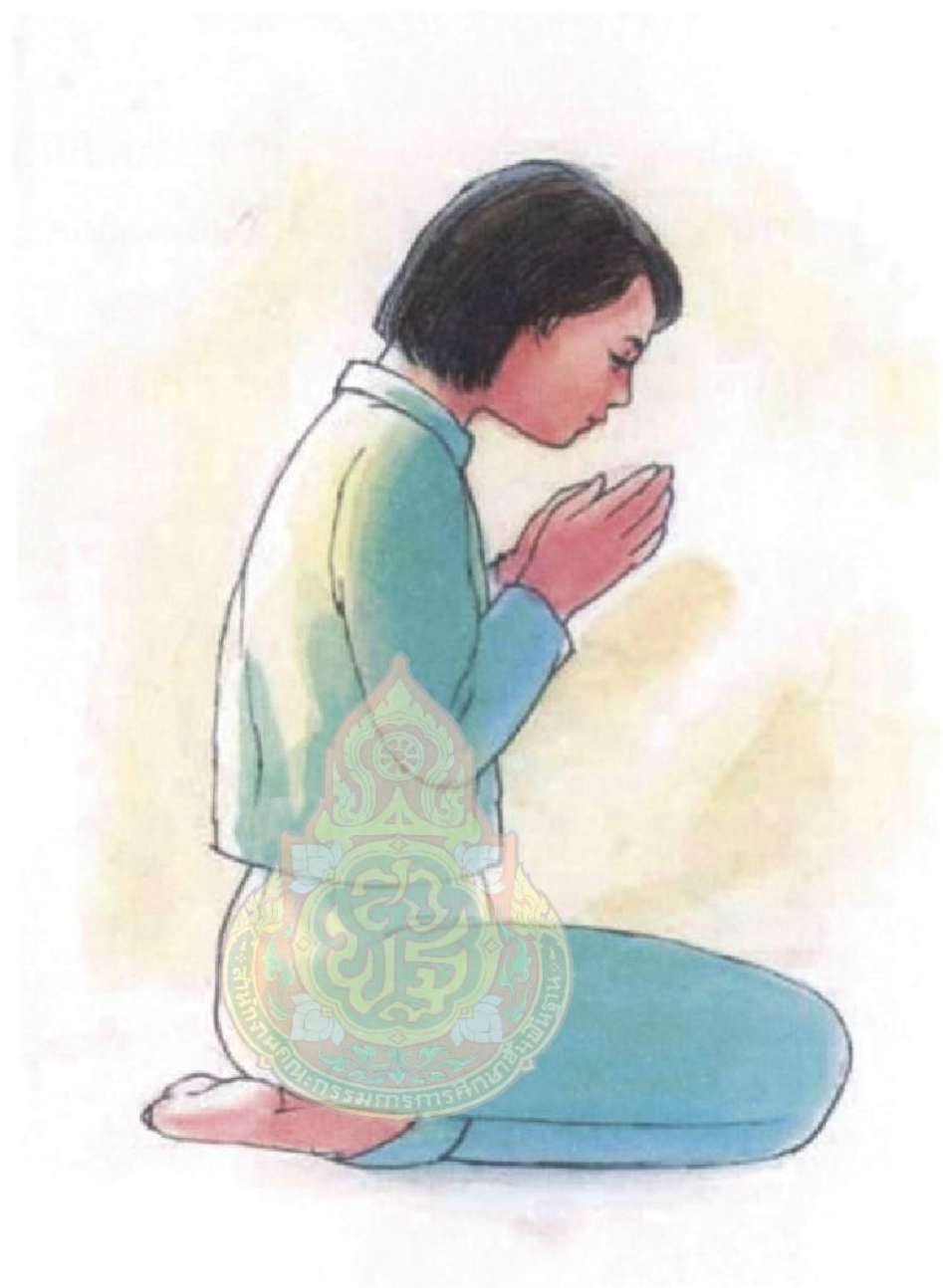
ครั้นกลับมาถึงบ้าน
 ลูกถึงแวตารั
 คุณพ่อสร้างกรงให้
 ร่วมกับสัตว์อื่นนี้

หาสถานที่อาศัย
 ความสุขสันต์อันเคยมี
 อยู่ในฟาร์มตามพื้นที่
 หวังสุขเพราะเพื่อนพ้อง

กุกไก่เตรียมกระดาษ
สัตว์ป่าน้ำตานอง
คำขวัญเขียนติดไว้
“รักเรา...รักเขารู้”

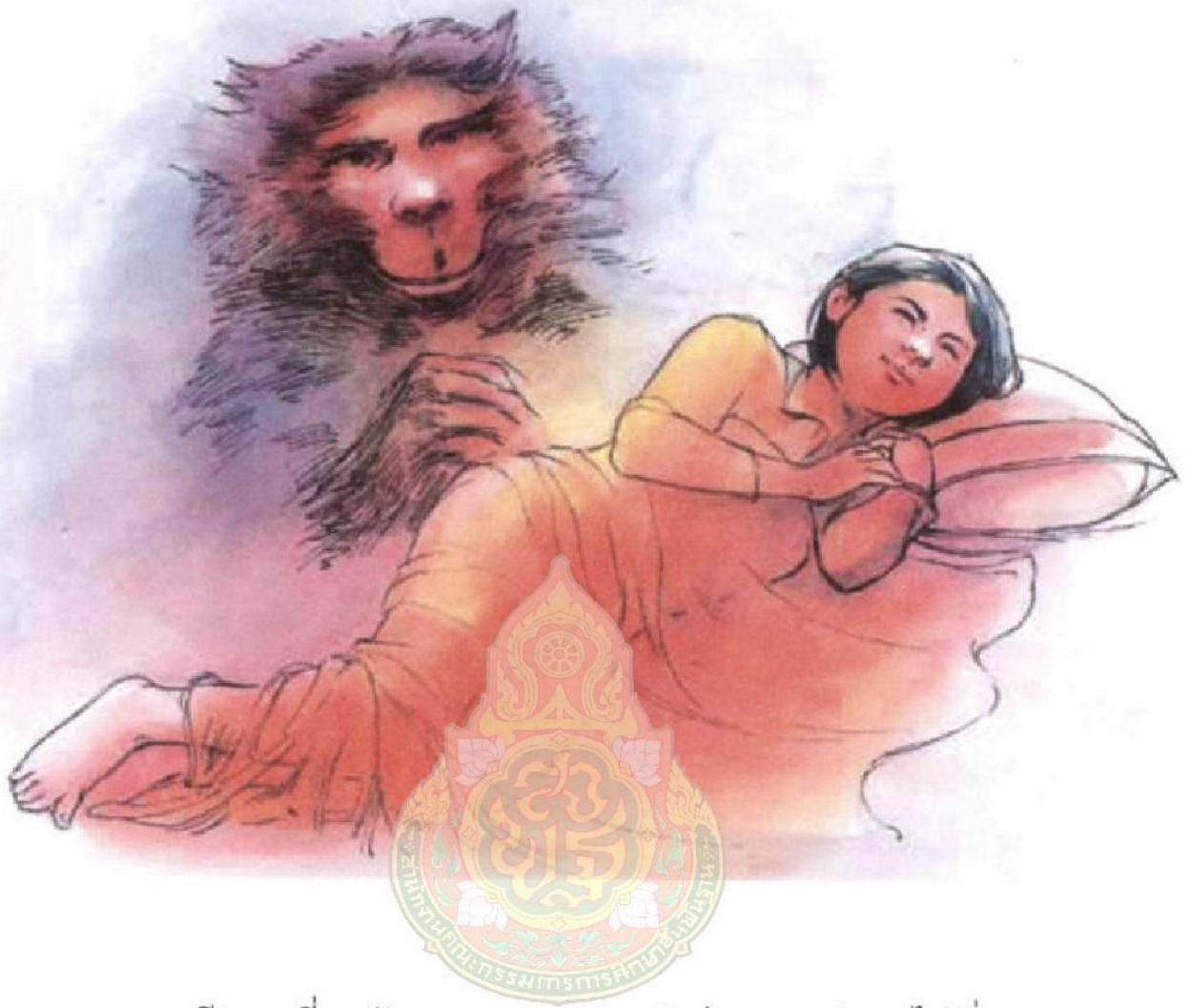
บรรจงวาดเป็นรูปของ
ที่ไร่แม่พ่อแลดู
เตือนจิตใจคนทุกผู้
อย่าฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

เสร็จแล้วก่อนเข้านอน
ขอให้เหนื่อยนั้น
คืนนั้นเธอฝันหวาน
ขอบคุณไม่รอรี

ก็ขอพรจากพระพลัน
อีกลูกถึงพบสิ่งดี
แม่ถึงผ่านบ้านหลังนี้
ที่ถูกไถ่เลี้ยงลูกถึง

อีกนกที่ซาหัก
ชอบใจที่ไม่ทิ้ง
ก็ยกไปตอบไปว่า
ครั้นพบอันตราย

พักร่างกายปลายไม้กิ่ง
ฉนั้นเอาไว้ให้ล้มตาย
อันชีวะมีความหมาย
ก็หวังรอดและปลอดภัย

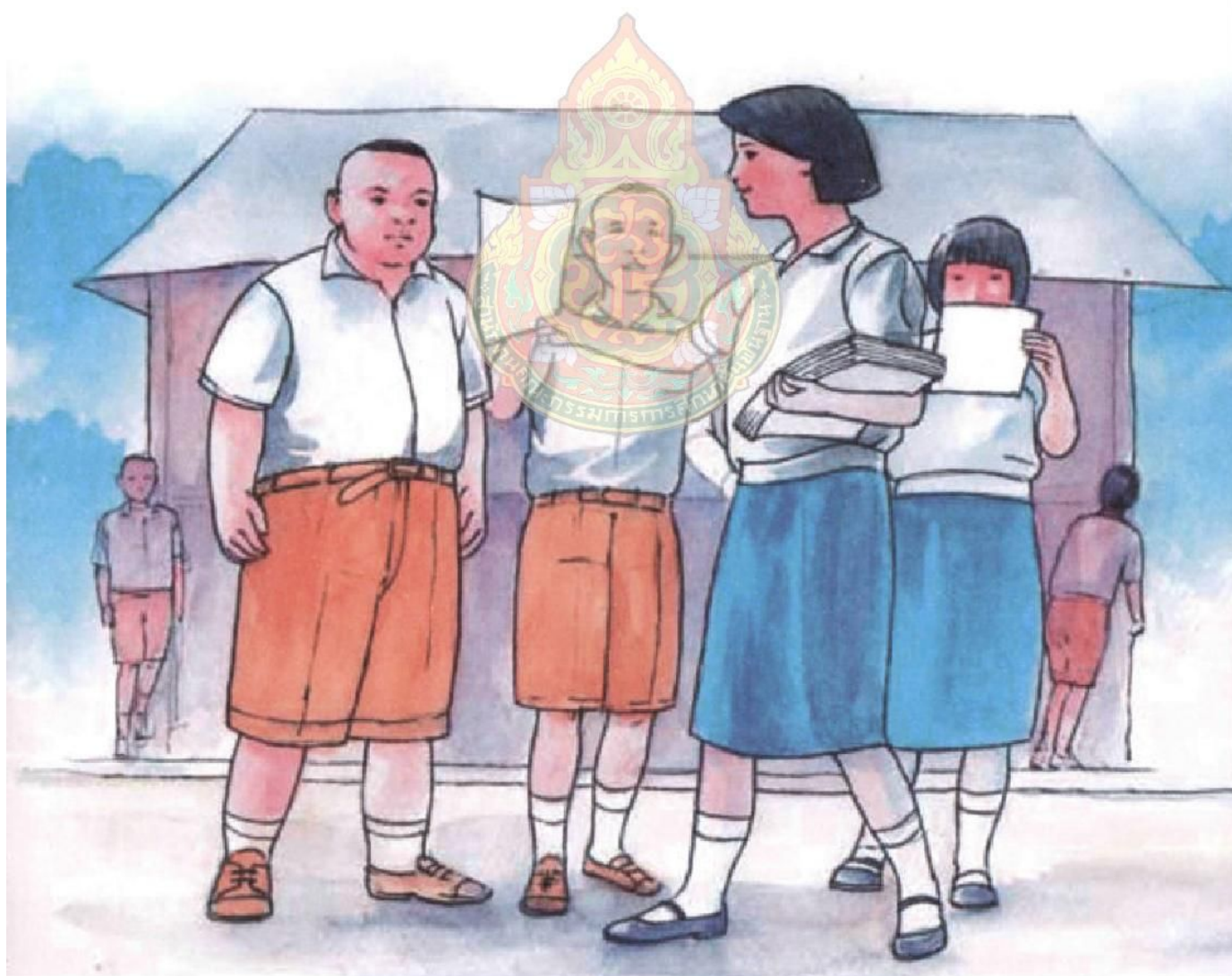
ลักพักภาพลึงนก
เป็นแสงอาทิตย์ใส
ถูกไถ่คืนจากฝัน
ให้พ่อได้ฟังตาม

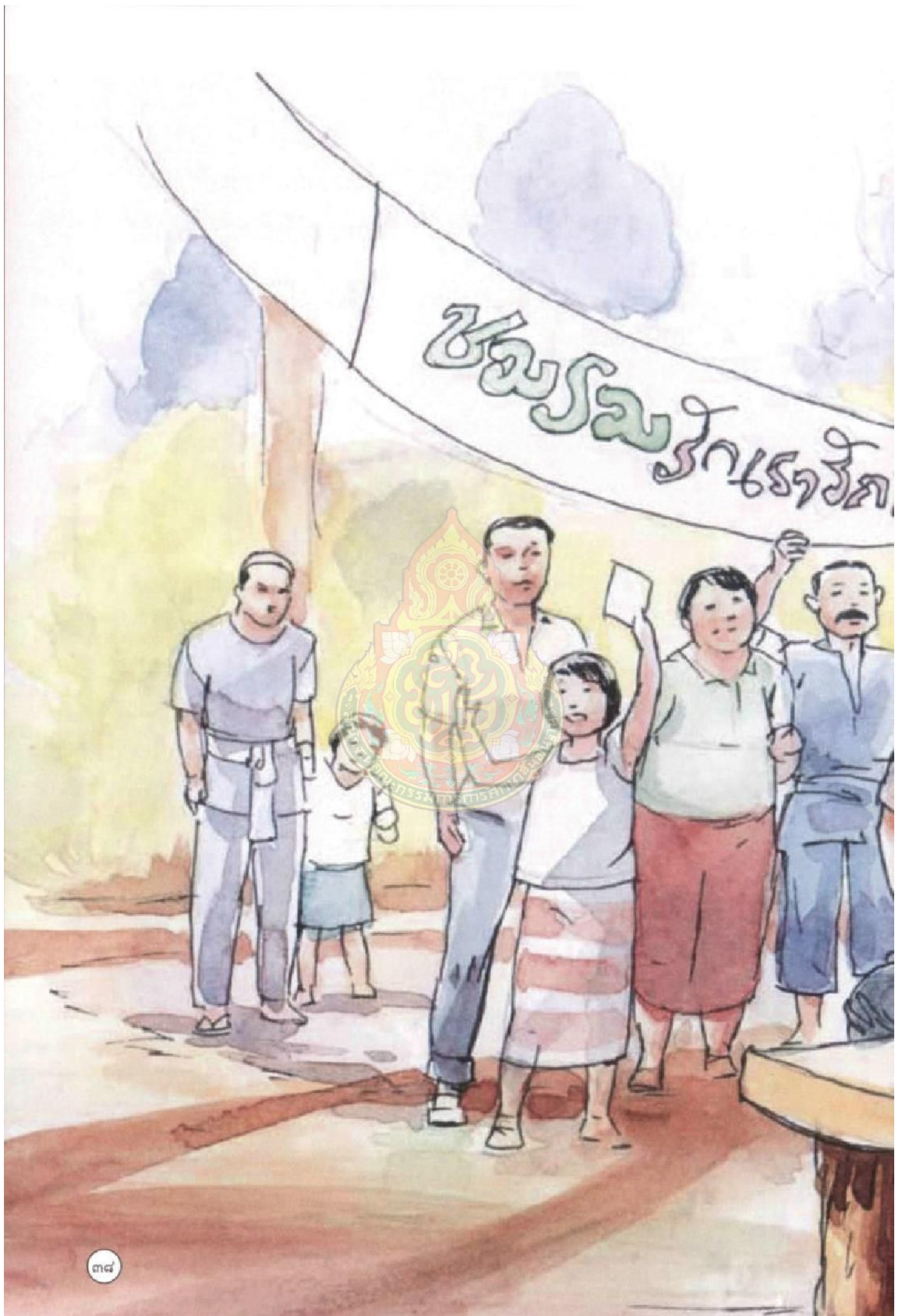
สี่ค่อยตกค่อยจางไป
เบิกวันใหม่ให้ดังงาม
เธอก็พลันไปเล่าความ
สิ่งที่ฝันนั้นเมื่อคืน

เสร็จแล้วหยิบประกาศ
พบใครก็ได้ยื่น
ลุงมีและป้ารัตน์
ให้ข้าวเลี้ยงอย่างดี

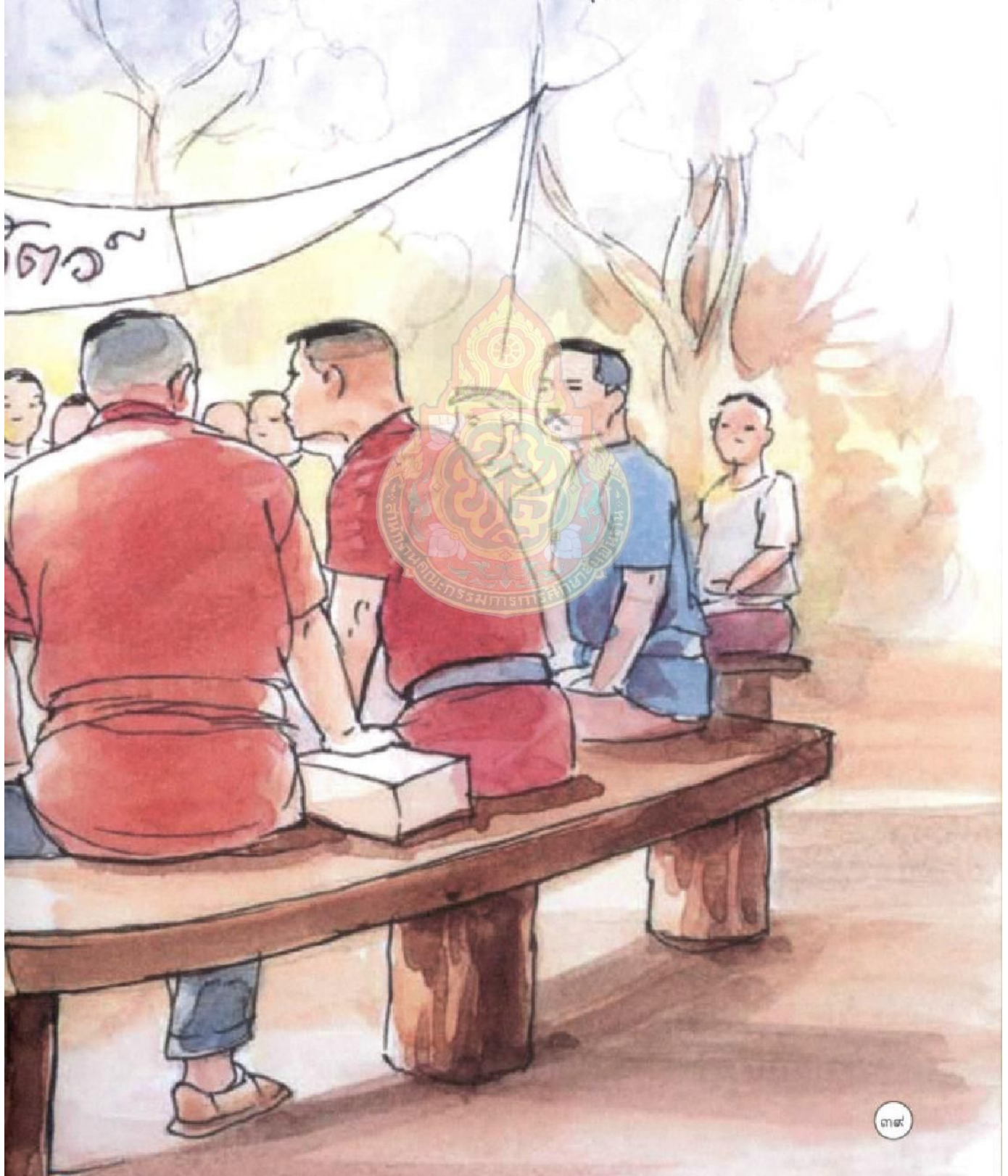
ที่ตนวาดแล้วชมชื่น
และบอกกล่าวเรื่องราวนี้
เห็นแจ้งชัดสัตว์มากมี
อีกสัตว์ป่าไม่ฆ่าแล้ว

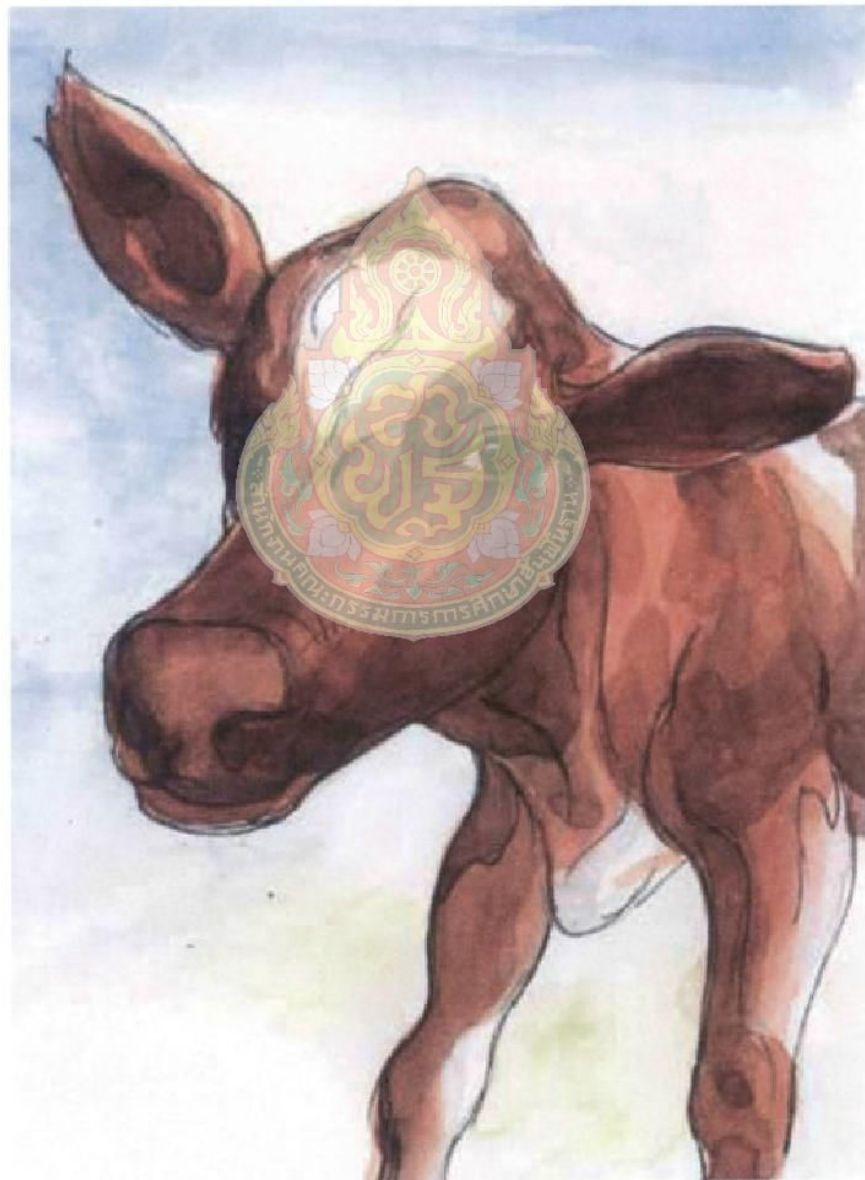
ทุกคนต่างเข้าใจ
ตั้งจิตมิคลาดแคล้ว
ทุกคนรวมพลัง
“รักเรา...รักสัตว์” บ่ม

เด็กผู้ใหญ่ล้วนแน่นแน่ว
จะเลี้ยงสัตว์อย่างเหมาะสม
จึงก่อตั้งเป็นชมรม
คุณธรรมความเมตตา

แนวทางชมรมนี้
แต่เราต้องรักษา
พูดคุยดังเพื่อนรัก
แม้โตสักเท่าไร

ไข่แค่มีสัตว์เลี้ยงมา
ให้อาหารให้อาศัย
ถ้าป่วยหนักรักษาไข่
ก็ไม่ทอดไม่ทิ้งกัน

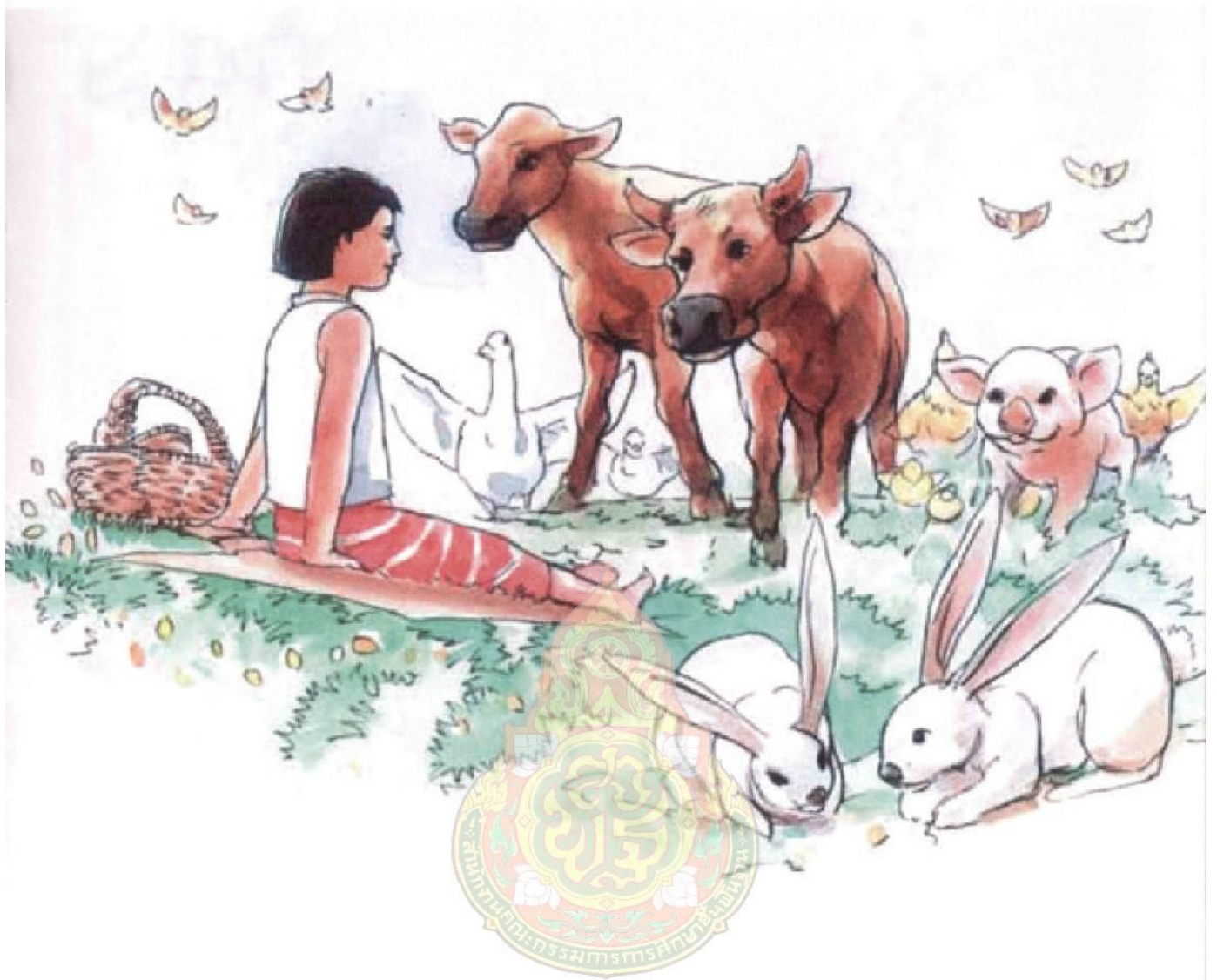
แจ้งชัดพวกสัตว์ป่า
ถือเป็นการสร้างสรรค์
สัตว์ป่าอย่าฆ่ากิน
มันคือชีวิตเขา

จะไม่ฆ่าไม่ล่ามัน
ให้เผ่าพันธุ์อยู่ยาวนาน
ทำยาสิ้นหรือดองเหล้า
เราไม่รักแต่เขารัก

เขานอสัตว์กันภัย
ประดับบ้านสวยพัก
รักสัตว์อย่าตัดป่า
สิ้นป่าสัตว์สิ้นชนม์

ก่อนนำไปไฟตระหนก
แต่สัตว์สิ้นชีวิตน
เร่งรักษาตามเหตุผล
เพราะไร้หลักให้พักพิง

เสร็จแล้วเมื่อกลับบ้าน
ความสุขของลูกลิง
กระโดดโลดเต้นไป
ส่วนนกก็กลับมา

พบเหตุการณ์ประหลาดยิ่ง
เธอพบแล้วในแววตา
ส่งเสียงใสแสนหรรษา
ไบยบินพลันดังวันเดิม

แม่ว้าวก็เรingers
แม่ไก่ออกไข่เต็ม
แมวเหมียวก็เดินเล่น
คุณพ่อก็เปรมปรีดี

ร้องเรียกมารีดนมเพิ่ม
หมูเหล่านั้นพลันอ้วนพี
ส่งเสียงเน้นว่าสุข
เพราะถูกไก่ไข่เมตตา

คุณพ่อถามก๊วกโก ว่าอะไรมีคุณค่า
ก๊วกโกจึงตอบว่า ความสุขที่ทำดีค่ะ
และหนูจะมุ่งมั่น ทำตามฝันไม่ลดละ
หวังคนและสัตว์จะ อยู่ร่วมกันอย่างสันติ

โลกเราคงสดใส
เพียงคนลดทริฐ
กึกไก่อ๋มยินดี
คำถามของครูล้วน
ความสุขของกึกไก่อ๋ม
ผู้อ่านจงจำ
รักสัตว์รักชีวิต
เมตตาและปรานี

ถ้าดอกไม้หน้าใจผลิ
ว่าสูงกว่าสัตว์ทั้งมวล
พบวิธีตามกระบวน
มีคำตอบอย่างชอบธรรม
คือทำใจไม่ตกต่ำ
นำไปใช้ให้ถูกที่
รู้จักคิดจิตสุขศรี
เริ่มต้นได้ที่ใจเรา

คณะผู้จัดทำ หนังสือบันทึกดีประเพณีร้อยกรอง เรื่อง ความสุขของลูกไก่

ที่ปรึกษา

คุณหญิงกุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ
คุณหญิงกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา
นายวินัย รอดจ้าย
นายสุชาติ วงศ์สุวรรณ

นางเบญจลักษณ์ น้ำฟ้า

นางสุกัญญา งามบรรจง

นายธีระพงศ์ ปิงศรีวงศ์
รองศาสตราจารย์นุชทิพย์ บรรจงศิลป์
นายสวรรค์ แสงบัลลังก์

คณะกรรมการพิจารณาตัดสินการประกวดฯ

คุณหญิงกุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ
หม่อมราชวงศ์อรดิตร ชองทอง
นายเอนก แจ่มขำ
นายสมบัติ กิ่งกาญจนวงศ์
นางพันธุธร จงประสิทธิ์
นางจงจิต นิยมานนทรเทพ
นางสาวพริ้มเพรา คงธนะ
นางบุญเรือน พุกสวัสดิ์
นางสาวลดาวัลย์ บุญชุด

ผู้เขียน

นายชวิน พงษ์ผจญ

ผู้วาดภาพประกอบ

นายสกนธ์ แพทยกุล

ผู้ออกแบบรูปเล่ม

นายเฉลิม อัครกะพู่

บรรณาธิการและผู้ประสานงานการจัดทำต้นฉบับ

นางสาวพริ้มเพรา คงธนะ
นายพนิจ สุขะสันต์

ราชบัณฑิต สำนักศิลปกรรม ราชบัณฑิตยสถาน
อดีตเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาระดับขั้นพื้นฐาน
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ คณะกรรมการการศึกษาระดับขั้นพื้นฐาน
ผู้เชี่ยวชาญพิเศษด้านหลักสูตรการศึกษา
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาระดับขั้นพื้นฐาน
ผู้เชี่ยวชาญพิเศษด้านวิชาการและพัฒนากระบวนการเรียนรู้
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาระดับขั้นพื้นฐาน
ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาสื่อและการเรียนรู้
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาระดับขั้นพื้นฐาน
นายกสมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย
อุปนายกสมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย
กรรมการสมาคมป้องกันการทารุณสัตว์แห่งประเทศไทย

